

3. repríza pořadu ve VŠ klubu - 2.4. 1986

1. Znělka

Dobry večer, vážení přátelé a milovníci hot jazzu. Svou znělku se vám přihlásil orchestr Ády Siegla aneb Áda Siegl Jazz and White Band. Některým z vás není třeba toto jedinečné hudební těleso představovat, jiní nás slyší poprvé - a právě pro ně bude nutno dodat něco informací, aby v případě, že jsou tady omylem, mohli odejít včas a zbytečně nerušit produkci. Tedy hrajeme zásadně moderní populární hudbu... (ještě neodcházejte) ...a to 1. poloviny 20. století (můžete odejít). Budete-li mít pocit, že slyšíte disko, pak je to vaše sluchová halucinace nebo si tu zřejmě někdo zapomněl vypnout walkmana. Začneme od začátku - Áda Siegl Jazz and White Band: Když se svého času drobný maloprůmyslník Áda Siegl, výrobce lihových nápojů a sodovky, snažil vylepšit své postavení a konkurenci schopnost, napadlo jej pomoci si hudbou. Kapelu měl, jeho šibřinkový šraml "Frťáci" dosahoval na periferních tanečnickách poměrných úspěchů, jeho záměrem však už nevyhovoval. Proto jej doplnil módními saxofony, blazeovaným zpěvákem a místo tradičního vozemobouhu přišla ke slovu bicí souprava, které se tehdy skutečně říkalo Jazzband. A protože v názvu nově vzniklého tělesa mělo být o jeho původu všechno - tedy kapelník, komerčně úspěšný firemní výrobek (Black and White) i stylová orientace, nazval jej právě tak, jak už znáte... Nové příchozí hudebníci nové angažmá přijali rádi, vždyť vedle pravidelného platu dostávali od firmy i alikvotní podíl v naturáliích. Vystavěni však problém repetoáru - co hrát, aby se trhy hnuly. Noviny byly tenkrát plné ostrých výpadů proti nové hudební vlně, která se k nám valila přes oceán - proti jazzu. Zajímavé je, že se jednalo vždy o listy, které s hudbou mnoho společného neměly*/ Vytkaly jazzu, že je nečeský, nemelodický, zkrátka že to není vlastně ani hudba a nabádaly taneční orchestry, aby zůstávaly u tradičních tanců - české besedy, štajdyše a kalamajky, z cizí kultury uznávaly ještě tak Straussovy valčíky. A tu dostal Áda Siegl nápad: použije sice cizího hitu, ale přetextuje ho český **/ Vybral si novinku Alexander's Ragtime Band a za pár minut měl česká slova. Píseň nazval "Sašova skupina roztrhaného času" a ihned ji zařadil jako hlavní číslo podskaláckých šibřinek. Dosud nevíme proč, jistě je, že potom ji hrál vždy už jen jako orchestrálku...

2. Alexander's Ragtime Band (Irving Berlin)

*/ i v osmdesátých letech byla neustálým trnem v oku "odborným" periodikům jako *Tribuně*, *Tvorbě* ale i *Vlastě*... rocková hudba **/ cizí hity (notoricky známé i v originálech) byly základním repertoárem tehdejších československých pěveckých hvězd. (Pozn. z 1.3.1996)

Přes veškerou kapelníkovu snahu se orchestru nedařilo. Hrozil rozpad, konkurenční soubor "Lojzovi synkopátoři" začal lanarit v řadách saxofonistů. Áda Siegl klesl tak hluboko, že v bohemské restauraci Slávie léčil svůj splín likéry konkurenčních značek. Naštěstí v pravou chvíli zasáhla náhoda. Je známo, že trocha alkoholu dokáže otevřít ústa i lidem hudbou jinak nedotčeným, natož muzikálním, a byl to právě jeho spolusedící, známý rakouský podnikatel Heinz Zahradka, který v Sieglově opileckém blábolu rozeznal geniální invenci. Oba si dobře rozuměli, neboť šli do Slávie každý za stejným cílem. Tomuto náhodnému setkání věnoval později Áda Siegl svou další písničku.

3. Náhodou

Zahradka byl také v nemilé situaci, a to především díky své adoptivní dceři Ritě, ve společenských

kruzích důvěrně známé pod přezdívkou "Svatá Dala" - mimochodem přezdívkou značně ironickou, neboť Rita toho měla se svatou skutečně žalostně málo společného. Není tedy divu, že její dlouholetý nápadník, jinak úplně dobrák, navíc s šedým zákalem, na nátlak svého právníka zrušil zasnoubení. A tady se Sieglovi otevřelo hned několik věcí najednou: nejprve zářivací trakt na tamních toaletách a posléze nedozrinné obzory podnikání v případě spojení obou firem. Ona dávka alkoholu, která donutila Ádu nabídnout Ritě ztracenou čest, musela být proklatě silná, ale omlouvá jej skutečnost, že Ritě do té doby neviděl zblízka. Když jej Zahradka, který nabídku v restauraci s díky přijal, vítal druhý den ve své rezidenci a představoval mu svou dceru, netušil, jak tím Sieglovi otevře oči. Rita totiž neměla jenom špatnou pověst, trádaje se dokonce, že prý Siegl pod vlivem zbytkového alkoholu a dojmu z tehdejší filmové novinky při onom prvním vzájemném setkání tiše pronesl "Frankenstein", nacož byl Ritou vyzván, aby u nich v rodině mluvil česky. Přesto měla tato příhoda blahodárný vliv na jeho další umělecký vývoj. Už cestou domů se mu v bolavé hlavě rodila melodie, jež nám pomůže dokreslit Ritinu podobiznu. A když následující den připojil trio, dal každému najevo, jak si další vývoj situace představuje. Skladbu nazval *Santa Rita*. Okamžitě se proslavila a vzbudila

zájem hudební vědy. Zde je jeden z příspěvků, který pronesl vedoucí kabinetu hudební analýzy našeho orchestru:

Petr Zeman, kritický rozbor skladby

4. Santa Rita

Optimistický závěr nenechal nikoho na pochybách o silném Sieglově přerodu. Někteří odborníci dokonce hledají spojitost mezi tímto přerodem a Wolkerovou sbírkou *Těžká hodina*. Doložit to nelze, ale je známo, že Siegl zajížděl pracovně do Prostějova, aby tam ve své filiálce sledoval kvalitu Starorezné. Úspěch skladby *Santa Rita* stabilizoval situaci v orchestru a zajistil mu nejenom tolik žádanou popularitu, ale i odpovídající angažmá. Áda Siegl hned dostal také několik nabídek. Některé byly lákavé, jiné už méně. Za nejdrzejší považoval nabídku "Lojzových synkopátorů," zda by u nich neobsadil místo hráče na akordeon. Nevybíravě tuto nabídku komentoval a místo odpovědi jim zaslal směšnou skladbičku pro akordeon "Masopustní žert." Z těch lákavějších nabídek jsme vybrali tu, která má určitou spojitost s naším městem a svědčí o nesporné popularitě Sieglůva orchestru i mimo Prahu. Asi před třemi roky skupina mladých speleologů vedená prof. Máchou (Jaromírem, pozn.aut.) našla v prostorách restaurace U městského dvora (lidově Na hnátě, dnes

U hnáty) neznámé notové materiály, z nichž se po prozkoumání vyklubaly některé skladby A. Siegla. Takřka všechny byly solí úplně zničeny (k nálezu došlo na toaletách), zachovala se pouze píseň *Red Roses For A Blue Lady*. Speleogové pátrali dále, tentokrát v historii, a zjistili, že v uvedeném objektu býval původně Spojený klub maloplantážníků, kteří na Střížovickém vrchu pěstovali růže jako výchozí surovinu pro olej. Ovšem jen do té doby, než je přivedl továrník Schicht svým střežkovským závodem, který sice vyráběl méně kvalitní, i když levnější olej, k totálnímu bankrotu. Maloplantážníci tenkrát zachránili pouze emigrace do Bulharska, kde se růžový olej vyrábí dodnes. A právě pro manželku jednoho z nich napsal na přání Áda Siegl píseň *Red Roses For A Blue Lady* - Rudé růže pro smutnou paní.

5. Red Roses ...

6. Dona Clara

Tak to byla známá píseň *Dona Clara*, kterou Áda Siegl opět věnoval Zahradkově dceři Ritě, tentokrát ovšem z jiných důvodů. Když se po své první a zároveň poslední návštěvě v Zahradkově rezidenci už neukázal, začla Rita ztrácet zájem o poloslepé amanty a šla do sebe, lépe řečeno, šel do ní absint - a zlí jazykové tvrdí, že Sieglůvy značky. Nakonec její strádání ukončil rozhodnutí skoncovat se dosavadním životem a odjela jako misionářka do Afriky. Je nesporně kladným rysem Sieglůvy osobnosti, že ani v době největší popularity a jistoty nezapomíná na experimentování. Nabízíme jeho sólovéband "Serenáda v zrcadle" pro muzický sbor a zároveň pozoun, který díky mistrově neobvyklé instrumentaci a lahodným vokálům jistě získá srdce nejnědné posluchačky. Ještě předtím umožníme mladším členům-badatelům našeho orchestru, aby se mohli pochlubit výsledky své práce, bude to mladý sociolog Starý. Má prý nějaký objev. Radek Starý čte *Můj deničku*... z pera prof. Máchy

7. Serenáda v zrcadle atd...

Momentka ze šatny při konkursu na místo sólové zpěvačky kapely

Přehled nástrojů a jejich obsazení v historii orchestru

Piano: Jiří Holubec, Bohouš Lédí, Drahoš Straněk
Trubka: Kuba Hejk, Karel Jáschke, Karel Matějka
 + zaskoky - Vláda Fölberger, Vítá Mucha, Martin Krs, Jar. Halff
Pozoun: Vláda Petrnoušek, Vladimír Beránek, Petr Palešník, Zdeněk Grosman
Fagot: Petr Brabec
Tuba: Jan Maryško
Altsax: Jiří Strašík
Tenors: Petr Kalivoda, Ruda Bitala, Jan Žalud
Flétna: Josef Ríha jr., Milan Buriánek

Housle: Jan Vojtíšek, L. Hejl, Tomáš Kolafa, Mir. Funtán, Libor Slaby, Dr. Straněk
Basa: Viktor Müller, Erich Knoblauch, Libor Slaby
Bicí: Vladimír Kuželka - Kudimír Vlaželka, Michal Kuželka, Miloš Jira, Emil Vraspír
Zpěv: Petr Zeman, Josef Dlásk, sestry Křečkové, Radka Paterová, Petra Leitgebová, Marek Novotný
Kytara: Jaromír Mácha, Standa Prokeš, Radek Starý, Ivo Vodička, Vladimír Šorsák
Akord: Jiří Zrzavý

